

Finian Cunningham: Rozštěpení EU kvůli výzvě Řecka uvalit zbrojní embargo na Turecko. Principy nejsou zjevně tak důležité, když má dojít ke ztrátě ZISKU

- CZ24 News | 19. prosince 2020

EU: Zdálo by se, že jde o přímý návrh: dva členské státy Evropské unie – Řecko a Kypr – protestují proti narušení teritoriálních vod ze strany Turecka. Co takhle nějaká solidarita od EU?

Jedním z plánů, který Řecko předložilo, je, aby 27členný blok uvalil na Turecko zbrojní embargo. Avšak když se vedoucí představitelé EU tento týden sešli na summitu, komisař pro zahraniční věci Joseph Borrell toto opatření pro kolektivní sankce proti Ankaře [bagatelizoval](#).

Řecko [kritizuje](#) Německo – na které v současné době vyšlo rotující předsednictví EU – za to, že selhalo ve svém vůdčím postavení. Athény si stěžují, že EU má společný obranný závazek, a že evropské národy by neměly dodávat zbraně zemi, která by mohla tuto výzbroj použít proti členům EU.

Ve východním Středomoří vře napětí, neboť ve snaze Turecka provádět průzkumné vrty na zemní plyn se Turecko dostalo do konfliktu s Řeckem a Kyprem kvůli sporným námořním hranicím. Ankara dokonce hovořila o „příčině pro válku“ a námořní síly obou stran se začátkem tohoto roku dostaly na pokraj konfrontace.

EU [veřejně odsoudila](#) Turecko za provokace a agresivní manévry ve východním Středomoří. Avšak kromě zlostných slov bylo z praktického hlediska učiněno velmi málo. Vztahy se příliš zhoršily kvůli vojenskému zapojení Ankary do libyjského konfliktu a nedávné války v Náhorním Karabachu. Napětí ještě rozdmýchaly ostré slovní útoky tureckého lídra Recepta Tayyipa Erdogana na adresu francouzského prezidenta Emmanuela Macrona kvůli jeho nepřátelství vůči islámu.

Přesto však, kam se poděla jednota Evropy, která by měla hájit zájmy všech svých členů? Zdá se, že Řecko a Kypr byly nespravedlivě ponechány na pospas osudu, pokud jde o to, aby EU projevila odhodlání jim pomoci proti Turecku.

Jádrem věci je zjevně prostý a opovrženímhodný fakt, že jednotlivé státy EU mají z toho příliš velké zisky, než aby si mohly dovolit je ztratit, pokud by na Turecko bylo uvaleno zbrojní embargo.

[Podle Stockholmského mezinárodního institutu](#) pro výzkum konfliktů (SIPRI) jsou Itálie a Španělsko druhým a třetím největším vývozcem zbraní do Ankary, hned po Spojených státech.

Německo také v posledních letech [dramaticky zvýšilo prodej zbraní do Turecka](#). Prodej do Turecka [představuje](#) třetinu veškerého německého vývozu zbraní.

Některé státy EU [prosazují zbrojní embargo na Turecko](#) ve snaze podpořit Řecko a Kypr. Jsou to Francie, Rakousko, Slovinsko a Slovensko. Avšak Německo, Itálie a Španělsko blokují jednotné stanovisko koalice, což znamená, že do Turecka budou i nadále proudit zbraně.

Je ironií, že největším odvětvím prodeje evropské výzbroje do Ankary je námořní výzbroj. Německo v současné době prodává do Turecka šest ponorek typu 214.

Řecko vyjádřilo znepokojení nad tím, že by tyto zbraně mohly vychýlit rovnováhu námořních sil ve východním Středomoří ve prospěch Turecka, a tím posílit ještě více nepřátelskou politiku Ankary ohledně jejích námořních nároků.

Řecký ministr zahraničí [Nikos Dendias byl citován](#), když řekl: „Rozumím finanční otázce, ale jsem si jistý, že Německo také chápe obrovský rozpor v poskytování útočných zbraní zemi, která ohrožuje mír a stabilitu dvou zemí EU. To je definice slova rozpor.“

Je politováníhodné, že právě tohle ukazuje na naprostý nedostatek jednoty a vedení EU. Politici, jako německá kancléřka Angela Merkelová a předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová, opakovaně požadují, aby Evropská unie přijala větší geopolitickou rozhodnost a nezávislost. Na tak velkolepé ambice to však moc nevypadá, když koalice nedokáže najít ani společný postoj k obraně životně důležitých zájmů svých členů.

Snaha o omezené státní zájmy v podobě navýšení zisků pro národní zbrojní průmysl odhaluje pouhé fráze a pokrytectví bombastických výzev k „jednotě“ a „solidaritě“.

Berlín a další evropská hlavní města jsou rychlá a rozhodná, pokud jde o uvalení sankcí na Rusko, Bělorusko, Venezuelu a další národy kvůli údajným „principům“. Ale když jde o upřednostnění ochrany zisků zbrojního průmyslu před deklarovanými svrchovanými právy Řecka a Kypru v patové situaci s Tureckem, pak je z EU jen bezmocný strašák a slaboch.

Kam to až může kvůli této lehkovážnosti a nezodpovědnosti zajít? Evropské národy podněcují konflikt na své jižní periferii, což může skončit vypuknutím války, do níž by byly vtaženy členské státy EU, na něž by bylo útočeno zbraněmi, které Turecku prodaly jiné země EU. Je to surrealistická epizoda, hodná absurdního románu Josepha Hellera Hlava XXII.

Největší šílenost je, že všichni protagonisté jsou členy vojenské aliance NATO, která tvrdí, že udržuje bezpečnost a mír v Atlantiku a Evropě. Řecko dokonce [nyní apeluje](#) na USA, aby jim dodaly námořní torpédoborce třídy Arleigh Burke kvůli projevům nepřátelství s Tureckem, aby tak vykompenzovalo prodej zbraní z Německa, Itálie a Španělska. Jak tohle skončí? Budou se EU a NATO vzájemně převálcovávat?

Autor: Finian Cunnigham

Překlad: zvedavec.org

Zdroj: <http://www.informationclearinghouse.info>